

Sygn. akt I C 51/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSO w SR I. K.

Protokolant: Magdalena Celej

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko(...)w W.

o zapłatę

1. Zasądza od (...) Publicznego (...) w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę złotych 60.933,92 (sześćdziesiąt tysięcy dziewięćset trzydzieści trzy i 92/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanego (...) Publicznego (...) w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę złotych 4.379,00 (cztery tysiące trzysta siedemdziesiąt dziewięć) tytułem zwrotu kosztów postępowania.
3. Wyrokowi w pkt. 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 51/14

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 sierpnia 2013 r. (data stempla pocztowego) powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego S. R. (pełnomocnictwo – k. 6) – wniosła o zasądzenie od (...) Publicznego (...) w W. kwoty 60.933,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 31 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzi kwoty stanowiącej zapłatę za zamówiony przez pozwanego i dostarczony przez powódkę towar. (**pozew wraz z załącznikami – k. 2 – 24**)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 września 2013 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 4.379 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wniósł w tym terminie sprzeciw. (**nakaz zapłaty - k. 39**)

W sprzeciwie od ww. orzeczenia pozwany (...) Publiczny (...) w W. zaskarżył nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu pozwany nie kwestionując powództwa co do zasady ani wysokości, wskazał, że będąc w wyjątkowo trudnej sytuacji finansowej nie ma możliwości regulowania swoich zobowiązań na bieżąco. Złożył także propozycje zawarcia ugody

oraz zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W., przy czym zarzut ten został zgłoszony przed wdaniem się w spór. (**sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z załącznikami – k. 39 – 50**)

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi. (**postanowienie – k. 52 – 53**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 czerwca 2012 r. pomiędzy (...) Publicznym (...) w W., a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. została zawarta umowa na zakup wraz z dostawą odczynników, materiałów kontrolnych i zużywalnych do analizatorów (...), (...) 5600, MiniCap, ARCHITEKT (...) oraz S. C. 2100i. Wartość przedmiotu umowy strony ustaliły na kwotę netto 752.165,00 zł (813.523,20 zł brutto). W § 7 ust. 1 i 2 umowy strony uzgodniły, że wynagrodzenie wykonawcy za wykonanie przedmiotu umowy będzie realizowane fakturami częściowymi. Faktury miały być realizowane w formie przelewu na rachunek bankowy wykonawcy podany na fakturze, w terminie 30 dni od daty dostarczenia zamawiającemu faktury, po jej uprzednim sprawdzeniu przez zamawiającego pod względem merytorycznym i rachunkowym (**umowa nr (...) wraz z aneksami nr (...) – k. 40 – 43**)

W związku z zawartą umową wykonawca wystawił zamawiającemu faktury VAT: nr (...) w dniu 21 czerwca 2012 r. na kwotę 15.800,40 zł oraz nr (...) w dniu 23 października 2012 r. na kwotę 38.955,60 zł. (**faktury – k. 13 – 21**)

Pismem datowanym na dzień 29 lipca 2013 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwał (...) Publiczny (...) w W. do zapłaty kwoty 225.460,80 zł obejmującą także zobowiązanie z faktur VAT nr (...). (**pismo z potwierdzeniem nadania – k. 22 – 24**)

Kwoty wynikające z tych faktur nie zostały przez (...) Publiczny (...) uregulowane (**okoliczność bezsporna**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a także nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporne było, że strony niniejszego postępowania łączyła umowa z dnia 11 czerwca 2012 r., na podstawie której powódka zobowiązana była m.in. do sprzedaży i dostawy odczynników, materiałów kontrolnych i zużywalnych do analizatorów za co pozwany powinien był uiszczać zapłatę.

Jak stanowi art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Wskazać należy, że powództwo nie było przez pozwanego kwestionowane ani co do zasady ani co do wysokości. Podnosił jedynie, że z uwagi na wyjątkowo trudną sytuację finansową nie ma możliwości regulowania swoich zobowiązań na bieżąco. Wobec powyższego uznać należało, że zasadnym było roszczenie powódki w zakresie kwot wynikających z wystawionych względem pozwanego faktury VAT. W ocenie Sądu uzasadnionym było również roszczenie w zakresie odsetek naliczonych od kwoty wskazanej w fakturze. Powódka przedstawiła bowiem do akt sprawy, nie zakwestionowany przez pozwanego, wyliczenie przedmiotowych odsetek (k.3).

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek ustawowych Sąd oparł na treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powódka wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do

dnia zapłaty. Żądanie to w ocenie Sądu zasługiwało na uwzględnienie – nie ulegało bowiem wątpliwości, iż w dniu wniesienia pozwu pozwany pozostawał już w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

Co prawda pozwany nie złożył formalnie wniosku o rozłożenie na raty, ale propozycję zawarcia ugody poprzez m.in. rozłożenie świadczenia na raty, za taki wniosek należało uznać. Wniosek ten okazał się niezasadny.

W myśl art. 320 k.p.c. jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Powyższa regulacja przewiduje więc możliwość rozłożenia na raty zasądanego w wyroku świadczenia, premiując niejako zobowiązanego poprzez potraktowanie go w sposób bardziej dogodny aniżeli wynikałoby to z przepisów prawa materialnego. Zastosowanie tej regulacji uzależnione jest jednak od zaistnienia „szczególnie uzasadnionego wypadku”, który winien być rozumiany jako brak możliwości spełnienia świadczenia przez dłużnika bez narażenia się na niepowetowane szkody (vide M. Jędrzejewska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, tom 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; E. Gapska, Czynności ..., s. 134; A. Góra – Błaszczkowska, Orzeczenia ..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego ..., s. 422).

„Szczególnie uzasadnione przypadki” w rozumieniu art. 320 k.p.c. nie muszą mieć jednak wyjątkowego charakteru. O tym, czy chodziło o „szczególnie uzasadnione przypadki” decydują okoliczności danego wypadku, przy czym o rozłożeniu na raty decyduje stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.). Z reguły chodzić tu będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądanego świadczenia. Nie można jednak nie brać pod uwagę także sytuacji samego wierzyciela (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 1998 roku, sygn. akt II CKN 590/97).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanego stanu faktycznego podkreślić należy, iż powódka prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiot stanowi dostawa specjalistycznych produktów i sprzętu medycznego. Nie ulega więc wątpliwości, iż z uwagi na specyfikę branży, w której działa, jak również fakt, iż jej główni kontrahenci – publiczne zakłady opieki zdrowotnej, znajdują się w ciężkiej sytuacji finansowej, premiowanie pozwanego może wpłynąć negatywnie na sytuację finansową powodowej spółki. Odmienne od sytuacji powódki, który w wyniku utracenia płynności finansowej może być nawet zmuszona do zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej, pozwany, z uwagi na to, że świadczy usługi zdrowotne, nadal będzie kontynuował swoją działalność statutową, co pośrednio wynika z treści art. 15 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. 2011 r., Nr 112, poz. 654), w myśl którego podmiot leczniczy nie może odmówić udzielenia świadczenia zdrowotnego osobie, która potrzebuje natychmiastowego udzielenia takiego świadczenia ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia.

Reasumując zatem powyższe rozważania, podkreślić należy, że w sytuacji rozłożenia przez Sąd na raty dochodzonego roszczenia, powódka nie tylko nie uzyskalaby od pozwanego zaspokojenia należności w uzgodnionych terminach, lecz nadto nie uzyskalaby pełnej rekompensaty strat, jakie z tego tytułu poniosła.

Rekapitulując powyższe Sąd uznał, że roszczenie powodowej spółki jest zasadne i orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Należy zaznaczyć, że podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił wytoczone powództwo dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązana jest zwrócić powódce poniesione przez na koszty procesu (art. 98 k.p.c.).

Powódka w niniejszej sprawie przedłożyła spis kosztów, który stanowił podstawę dla przyjęcia rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Na koszty procesowe poniesione przez powódkę składała opłata sądowa od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego reprezentującego ją pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w wysokości 3.600 zł.

Ponadto na koszty procesowe składa się także opłata od dokumentów pełnomocnictw w kwocie 17,00 zł. Uiszczenie tej opłaty stanowi bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym, uiszczenie opłaty od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym. W związku z tym, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.379 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu. Trudna sytuacja finansowa nie może być jedyną przesłanką do odstąpienia od obciążania strony kosztami procesu. Takie działanie stało by w sprzeczności z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany nie spełnił świadczenia dobrowolnie zatem wystąpienie przez powódkę na drogę sądową celem odzyskania swoich należności było całkowicie zasadne. Pozwany od dłuższego czasu znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i zawierając umowę miał świadomość, że może mieć trudności z uregulowaniem swojego zobowiązania, zatem odstąpienie od ponoszenia przez niego kosztów postępowania prowadziłyby do niezasadnego obciążania powódki kosztami opłaty sądowej, kosztów zastępstwa prawnego i opłaty skarbowej, które to koszty powódka zmuszona była ponieść z wyłącznej winy pozwanego.

Ostatecznie wskazać należy, że Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, co do punktu 1, z uwagi na fakt, że w oceni Sądu analiza treści sprzeciwu prowadzi do wniosku, że pozwany de facto powództwo uznał. (punkt 3 wyroku)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.